

πῶ, Κυρία μου, νὰ ζῆτε πάντοτε κοντὰ σ' τὴ θάλασσα, μὲ τὴν ἀμμουδιά

Ἡ ἡλικιωμένη Κυρία (ἔχονσα μᾶλλον γαστρονομικὰς ἰδέας περὶ ὑγιεινῆς). ὦ! εἶμαι βεβαία ποῦ δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὴν χωνεύσω.

Πρὸς τὸν συντάκτην τῆς πρὸς τὸν στρατὸν προκηρύξεως ἐν τῇ «Ἐφημερίδι» :

Κύριε,

Ἐπειδὴ τόσοι μᾶς ἀγαπᾶς, εἰς ἀμοιβὴν Σὲ εἰδοποιοῦμεν ὅτι ὁπόταν ἀποφασίσῃς νὰ τὸ στρίψῃς διὰ τὴν Κέρκυραν, ἔχομεν ὑπὸ τὴν διάθεσίν Σου ὅσην δῆποτε φρουρὰν τιμητικὴν καὶ ἂν θελήσῃς. Ἄν θέλῃς μπορεῖς νὰ πᾶς καὶ στεφανωμένος. Εἰς τῆς Δουκίσσας ἔχομε δάφναις ὅσαις θέλεις.

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ.

ΔΡΟΜΟΜΑΖΩΜΑ.

Κατὰ τὴν μεγάλην Παρασκευὴν τῶν Δυτικῶν ἐν τῇ Saint-Denys εἰς τῆς ὑπηρεσίας στρατιώτης διὰ τὴν τήρησιν εὐταξίας λέγει πρὸς 2 συνομιλοῦντας.

— Ἄν θέλετε νὰ κουβεντιάσετε νὰ βγῆτε ἔξω, ἐδῶ δὲν εἶνε γιὰ κουβεντιές.

Προχωρήσας δὲ ὁ στρατιώτης καὶ ἰδὼν τρυφερὰν τινὰ Boulotte λαμβάνουσαν διὰ τῶν δακτύλων ἁγιασμόν τῆς λέγει :

— Ἄχ! ἐσὺ ψυχουλὰ μου! Μ' ἔκαψες!

Melle Σκοῦπα.

ΧΡΥΣΗ ΒΡΟΧΗ.

Ἄν εἶχον, φίλη, τὴν χρυσὴν σου κόμην,
Θέλεις νὰ σ' εἶπω τί ἐφανταζόμην;
Τί;—Ὡς ὁ Ζεὺς ἐπάνω σου χρυσῇ,
εὐθὺς θὰ ἐπιπτον βροχή,

Ἐγέλασεν ἡ φίλη ἡ χρυσῇ

Καὶ μ' εἶπεν—Ἄ Ἡ Δανάη γίνου σὺ—

Κ' ἐξετελέσθη ἡ εὐχή.

Fon-Général.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΜΕ ΤΗΝ ΛΥΣΙΝ ΤΟΥ.

Κατὰ τί διαφέρουσιν οἱ σύζυγοι τῶν Ἀθηνῶν τοῦ Διδῶ τοῦ Ὀλύμπου;

Ἐκεῖνος μετεμορφώθη εἰς **ταύρον** πρὶν ἀρπάσῃ τὴν Δῆδαν του, αὐτοὶ δὲ μεταμορφοῦνται ἀπὸ ἀρπάσου τὰς ἰδικὰς των.

Πετεινός.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ.

Σαλδατὼρ Ῥόζας.

Ἐὰν διὰ μιᾶς καὶ μόνης λέξεως ἐζητοῦμεν νὰ παραστήσωμεν τὰ τοῦ ἰταλικοῦ θιάσου ἐν τῷ θεάτρῳ ἡμῶν, ἡ λέξις αὕτη θὰ ἦτο : **προστυχιά!**

Προστυχιά εἰς τὴν φωνὴν τῶν ἀοιδῶν· προστυχιά εἰς τὴν παντελῇ ἀμάθειάν των, προστυχιά εἰς τὰ μοῦτρα των καὶ ὅλον των τὸ σῶμα, προστυχιά ἰδιαιτέρα εἰς τὰς χεῖρας—ἰδίως τῆς συμπαθητικωτάτης κομπριμάριας—χεῖρας πλυντρίας—προστυχιά εἰς τὰ σκηνικά των. Περὶ τοῦ χοροῦ δὲν ἐννοοῦμεν νὰ ὑβρίσωμεν τὴν λέξιν, ὀνομάζοντες αὐτὸν πρόστυχον. Εἶναι ἐλεεινὸν δρομομάζωμα, τὸ ὁποῖον μόνος ὁ ἀθάνατος ἐργολάβος τοῦ θεάτρου ἠδύνατο νὰ σχηματίσῃ.

Εἶναι καὶ τι καταπληκτικὸν αἱ συνεχεῖς αὐταὶ παραστάσεις τοῦ μελοδράματος **Σαλδατὼρ Ῥόζα** τοῦ μουσικοδιδασκάλου Gommez.

Δὲν γνωρίζομεν ἐὰν ὑπάρχουν Ἀθηναῖοι οἵτινες μετέβησαν εἰς τὸ θέατρον καὶ τὴν Κυριακὴν καὶ τὴν Δευτέραν ἢ τὴν Δευτέραν καὶ τὴν Τρίτην ἢ Κυριακὴν, Δευτέραν καὶ Τρίτην κατὰ σειράν. Ἐὰν εὐρέθησαν τοιοῦτοι σιδηροὶ ἄνθρωποι, τοῖς ὀφείλεται μετάλλιον, πρέπει νὰ διακριθῶσι, νὰ μᾶς εἰπὺν τὰ ὀνόματά των.

Διότι ἀπαξ ἂν ἀκούσῃς τὸν Κωστοπουλικὸν **Σάντα Ῥόζα**, μπορεῖς ν' ἀρρώστησῃς διὰ μίαν τὸ ὀλιγώτερον ἐβδομάδα, νὰ βοῦζουν τ' αὐτιά σου, ἢ καὶ νὰ κωφῶθῃς ὁλῶς διόλου, νὰ βλέπῃς φαντάσματα, νὰ νομίζῃς ὅτι καταδιώκεσαι ἀπὸ σκυλιὰ (ὁ χορὸς!) νὰ σὲ κατατρέχῃ διηνεκὲς ὄσπρησις μπουγάδας (Κομπριμάρια!)

Ὅ,τι γράφουν τὰ μὴ φιλοδάγνερα σατυρικὰ φύλλα τῶν Παρισίων περὶ τῶν κατ' αὐτὰς δίδομένων ἐκεῖ μουσικῶν Βαγνερεσπερίδων εἶναι τίποτε ἀπέναντι τῶν ὅσα θὰ ἔγραφεν ἐν ἐξ αὐτῶν ἂν ὁ διάβολος τῶρριχνε εἰς τὴν ἀηδὴ χάβραν τοῦ κ. Κωστοπούλου. Δὲν θὰ ἔγραφε πλέον ὅπως γράφει τὸ *Σαριβαρῆ*, ὅτι οἱ κατοικοῦντες τὴν ὁδὸν ἐνθα δίδονται αἱ μουσικαὶ ἐσπερίδες τοῦ Βάγνερ ἀπεφάσισαν νὰ μετοικήσουν, ἀλλ' ὅτι ἡ πόλις ὅλη ἔχασε τὸν ὕπνον τῆς καὶ ἀπειλεῖται ἐξ ὅλων τῶν δεινῶν τῆς ἀϋπνίας, ἐὰν ὁ βρωμοθίασος αὐτὸς βρωμοεξακολουθήσῃ τὰς βρωμοπαραστάσεις του, ἵνα ἐμιλήσωμεν τὴν γλῶσσαν τῆς *Ἐφημερίδος*.

Τὸ ζωφώνιον τὸ ὁποῖον μᾶς ἀναγγέλλει ἡ *Πρωτὰ* ὅτι ἐφευρέθη ἐν Μονάχῳ, ὄργανον μουσικόν, μιμούμενον θαυμάσιως 37 φωνὰς διαφόρων ζώων, εἰς τὸ θέατρον τοῦ κ. Κωστοπούλου εἶναι εἰς πλήρη ἐνέργειαν.

Μία μόνη διαφορὰ ὑπάρχει, ὅτι τὸ μὲν ζωφώνιον τοῦ ἐκ Μονάχου ἐφευρετοῦ μιμεῖται καὶ φωνὴν ἀνθρώπου, ἐκ δὲ τοῦ ζωφώνου τοῦ κ. Κωστοπούλου ἡ τελευταία αὕτη φωνὴ λείπει. Τί; δὲν σᾶς φθάνουν αἱ 37;

Οὐχ' ἦσσαν, χάριν φιλάνθρωπίας διὰ νὰ μὴ φύγῃ πεινασμένος ὁ θίασος, μπορεῖτε νὰ πηγαίνετε κάποτε κάποτε, ἀλλὰ προφυλάττετε τὰ ἀκουστικά σας τύμπανα, . . . μπορεῖ νὰ πάθουν . . . ἀπὸ Κωστοπουλίτιδα.